

Dibuixants d'ara

TOM

La televisió com a musa inspiradora

COM que es diu Antoni Roca i Palacios va començar signant els seus dibuixos amb el nom de «Toni» fins que un dia es va desculdar de posar el punt damunt de la «i» de manera que tot plegat semblava una «m» i es llegia «Tom». Com que també hi havia un altre dibuixant que signava «Toni» (Antoni Batllori), li va semblar que així es diferenciarien i es va quedar amb el «Tom».

Havia nascut al barri de Sants, on el seu pare tenia una botiga, un dia l'era el 23 o el 24, però diu que mal no ha aconseguit saber-ho del cert) del mes de juliol de 1953 amb una absoluta afició pel dibuix fins al punt que la seva mare ben avià el va buscar feina en aquest ram i, d'una ocupació inicial en un estudi de dibuixos animats per a la publicitat, va passar a fer d'ajudant del dibuixant Joan Rafart («Raf») el 1968. Més tard va treballar a l'Editorial Ibermundo on hi compaginava aquelles sèries de literatura rosa que es van dir «Romàntica», «Claro de Luna» i «Mari Noticias».

Professionalment, es reconeix deixeble (en diferents aspectes, és clar) de Bruguera, perquè de petit llegia totes les seves publicacions i aquell tipus d'humor el va influir poc o molt, i sobretot de Perich perquè el seu humorisme li és molt pròxim i hi connecta plenament.

L'any 1970 el trobem a Bruguera com a compaginador de «Pulgarcito». Malgrat que la feina no l'entusiasma i que els mètodes de l'empresa tendien a retallar la iniciativa personal, reconeix

que, durant l'any que va treballar-hi va adquirir professionalitat y coneixences dintre de l'ofici. Durant aquest temps, a part d'alguna pàgina a «Pulgarcito», també va publicar acudits a l'estranger a través d'agència. El 1971 va dibuixar uns sobres d'escenes bèl·liques i va publicar al «Patufeta» de la segona època, una revista que, malgrat els errors d'enfocament i de contingut, va fer un gran servei de promoció a les noves generacions de dibuixants. Es durant aquest període quan comença a signar «Tom» i a publicar a «Oriflama» i a «L'Infantia» en una etapa que podríem anomenar catalana, durant la qual viatja molt i fa el «hippie» amb absoluta desocupació.

Tom, que sempre s'ha preocupat més de la direcció i producció de revistes que no pas de dibuixar, ha intervingut en les tres èpoques de «Matarratos». Quan va succeir Conti en la direcció, la revista va passar de ser dirigida per un senyor madur i ben vestit, a ser-ho per un xicot que no arribava als vint anys, que portava pantalons texans i els cabells llargs fins a mitja esquena. Durant aquell període, «Matarratos» es va convertir en una mena d'embrí de tot allò que després seria l'underground barceloní. En canvi la darrera etapa de la revista, que va dirigir amb el seu inseparable Romeu, va ser una època de pits i culs però posterior a aquella que el va portar al jutjat per primera vegada perquè havien publicat l'històric primer pit, imprès i dibuixat del país (1973).

Ha intervingut a «Por Fa-

vor», «El Papus», «Penthouse», «Play Boys», ha dirigit «Muchas Gracias», ha fundat (el 1977, amb José Luis Martín i amb Romeu) el setmanari «El Jueves» i des d'aleshores hi ha seguit dibuixant. Del 1979 fins ara ha publicat a «El Periódico», «Interviú», «Cinéma» i «Lib», ha participat a «Nacional Show», juntament amb Perich, Gin i Romeu i també en un col·lectiu que ha fundat l'editorial Oh, Sauce, una productora de vídeo i el setmanari «Historia» que només va durar sis números durant el 1981.

Ara únicament dibuixa a «El Jueves» i a «Interviú» i, juntament amb altres dibuixants, participa als fascicles titulats «La historia vista por detrás», que publica Bruguera, mentre segueix valent tota la televisió que pot i sobretot els anuncis que són, per a ell, una font d'inspiració i un instrument bàsic de treball ja que amb la seva reiteració, provoquen que el lector d'un acudit que hi faci referència l'identifiqui de manera immediata. Dels diaris, en canvi, Tom només en llegeix els titulars perquè ell, que es dedica més que res a l'acudit d'actualitat, sosté que el públic ha de connectar de seguida amb allò que ha dibuixat i que les notícies perdudes en les pàgines interiors no les sol llegir més que una minoria. «Tom» és, potser, en aquests moments, un dels nostres dibuixants més preparats i amb més enginy. És possible que una certa dosi de conformisme l'hagi privat d'assolir cotes més altes de popularitat.

Lluís Solà i Daths

